

[Grethe Fenger Møller]

ministeren har sendt til arbejdsmarkedsudvalget, at der vedrørende disse 12 personer er blevet afholdt tjenstligt forhør, og at forhørsledelsen bagefter indstillede under hensyn til de konkrete omstændigheder i sagen, at sanktionerne skulle bortfalde. Man kan være enig eller uenig i forhørslederens konklusion, men de formelle regler i tjenstemandsloven var således overholdt.

Justitsministeren indberetter i skrivelser af 11. april, 25. april, 10. juli og 12. juli om deltagende tjenstemænd, men der ikendes ikke sanktioner.

Ifølge de bilag, vi har fået i arbejdsmarkedsudvalget, ses indenrigsministeren og udenrigsministeren slet ikke at have foretaget nogen indberetninger.

Justits- og indenrigsministeren har sagt, at sagerne fra hans ministerier lå klar på hans bord til ministerresolution i august 1980, men at der ikke blev truffet nogen resolution. Hvorfor ikke? Af hensyn til den ensartede behandling, sagde justits- og indenrigsministeren. Er dette umiddelbart forståeligt? Nej. Finansministeren og nu statsministeren har oplyst, at der i alt deltog ca. 13.700 statstjenestemænd i arbejdsnedlæggelsen den 5. marts 1979. I ca. 9.600 sager, er der ikendt sanktioner med ca. 2.400 bøder og ca. 7.200 advarsler. Den 20. oktober var der ikke ikendt sanktioner i ca. 4.100 tilfælde. Det vil sige, at der altså ikke var sket noget i en tredjedel af sagerne. Men hvordan fordeler disse sager sig, hvor der altså ikke er sket noget? De fordeler sig med 100 fra indenrigsministeriet, ca. 3.950 fra justitsministerens område, 9 fra boligministeriet, 5 fra fiskeriministeriet og 24 fra Grønlandsministeriet.

Justits- og indenrigsministeren tøver med at gennemføre sagerne vedrørende sine ministerier, altså ca. 4.050 arbejdsnedlæggelser, af hensyn til de resterende 38 sager fordelt på boligministeriet, Grønlandsministeriet og fiskeriministeriet. Jeg havde måske bedre kunnet forstå, om det var fiskeriministeren, der havde tøvet, for han havde 5 sager liggende, og dér kunne man måske have talt om hensynet til den store helhed. Men det er altså af hensyn til disse 38 uafgjorte sager af i alt 13.700 sager, at justits- og indenrigsministeren tøver med at træffe beslutning.

Er der nogen, der kan forstå denne handling? Jeg tvivler. Betyder det i denne forbindelse noget, at justits- og indenrigsministeren

tidligere har været formand for Kommunernes Landsforening og i denne egenskab har sendt dels cirkulærer, dels personligt brev til samtlige kommuner med anmodning om at følge daværende finansminister Heinesens cirkulærer op, mens den daværende borgmester i Esbjerg kommune intet har gjort for at foretage sanktioner?

Har justits- og indenrigsministeren over for finansministeren og måske over for statsministeren tilkendegivet, at han under ingen omstændigheder agtede at følge finansminister Heinesens pålæg? Og er det, fordi medlemmer af regeringen med justits- og indenrigsministeren i spidsen lod hånt om finansministerens pålæg fra 1979, at den nuværende finansminister har følt sig tvunget til at ændre afgørelsen?

Der var jo allerede gennemført sager angående to tredjedele af arbejdsnedlæggelserne. Hvorfor valgte finansministeren så ikke den løsning at rykke sine ministerkolleger for svar med henvisning til de oprindelige tre cirkulærer og med henvisning til, at to tredjedele af sagerne var gennemført? Var den nuværende finansminister uenig med finansminister Heinesens pålæg? Det synes ikke at være tilfældet, når man ser på finansministerens udtalelser. Men var situationen så den, at den nuværende finansminister ikke kunne trænge igennem over for justits- og indenrigsministeren og derfor måtte bide i det sure æble og ændre afgørelsen?

Hvorfor greb statsministeren ikke ind og støttede finansministeren? Følte statsministeren sig ikke som regeringens chef ansvarlig for, at denne sag blev klaret på en sikker og en ensartet måde?

Det, der er sket, er jo, at regeringen i praksis ikke har kunnet gennemføre sine egne beslutninger, ikke har kunnet gennemføre de cirkulærer, man har udstedt, men i stedet for er standset op og har sagt: nå, den gik altså ikke, nu må vi finde på noget andet.

Det er kort sagt en ret rodet situation, og det giver vel også en enorm usikkerhed hos amter og kommuner og hos de ministre, der har gennemført sanktioner. Det giver vel også en usikkerhed hos tjenstemændene med hensyn til, hvad retstilstanden egentlig er, og hos de tjenstemænd, der slet ikke har deltaget i arbejdsnedlæggelserne.

Man kan rejse spørgsmålet om, hvordan hele denne sag stemmer med tjenstemands-